

De heer Faber vertelt in dit verband ook over prettige reacties op de artikelen van professor Schippers in de vorige nummers van het V.U.-blad: er wordt geluisterd, er is geen éénrichtings-verkeer.

Terug naar de aanstaande tien nieuwe Kernvraagstukken-avonden (we herhalen nog even: Amsterdam, Harderwijk, Leiden, Groningen, Rotterdam, Hoogeveen, Emmeloord, Alkmaar, Sittard en Utrecht). Is hier soms sprake van een vriendelijke toegift? Tegen die veronderstelling komt de heer Faber in het geweer: we zijn het gewoon al aan de mensen in die delen van het land, waar we de vorige keer niet kwamen, verplicht, zozeer is gebleken dat deze bijeenkomsten in een behoefte hebben voorzien. Bovendien, we waren nog niet uitgepraat over de nieuwe inzichten in de theologie en over de natuurwetenschappen en Genesis. En omdat we nog niet uitgepraat waren, zijn er ook weleens misverstanden gekomen.

Overigens, zo gaat de heer Faber verder, de mensen moeten wel bedenken dat theologie en Genesis geen stokpaardjes van de V.U. zijn! Er zijn meer problemen, denk maar aan dat van oorlog en vrede, het bevolkingsvraagstuk en de kwestie van transplantaties: hoever mag een mens gaan? En wat staan de mensen die met atoomsplitsing en zo bezig zijn, voor een ontzaglijke verantwoordelijkheid. Allemaal dingen, waarop geen mens kant en klare antwoorden heeft.

Wel meent de heer Faber dat, als deze zaken ter sprake komen — en hij vindt dat ze niet in de wetenschappelijke binnenkamer mogen blijven — dit dan op een andere manier moet gebeuren, bijvoorbeeld in kleinere kringen. Maar goed, dat is ooit een ander verhaal.

De heer Rudolphi pakt de draad van de tien komende avonden weer op. Het volgend V.U.-blad, dat van januari 1969 dus, zal de inleidingen en verslagen bevatten van de avonden, waarop het theologisch en natuurwetenschappelijk onderwerp aan de orde zijn gekomen. Men krijgt dus straks onder ogen wat prof. Berkouwer en prof. Lever

gezegd hebben en er zal antwoord gegeven worden op de kernvragen die tijdens de gehouden avonden aan de orde zijn gekomen.

Dit is, zo licht de heer Rudolphi toe, een geweldig voordeel voor de aanstaande bezoekers van de Kernvraagstukken-avonden. De mensen zijn misschien wat overweldigd door wat dit voorjaar allemaal (voor hun gevoel) overhoop is gehaald. Er zijn anderen die (alweer: misschien) enig onbehagen gevoelen over bepaalde ontwikkelingen zonder dat zij nu wel omschreven bezwaren hebben. Voor deze mensen en voor anderen kan het volgend V.U.-blad een houvast betekenen: zij krijgen de kwesties op een rijtje voorgeschoteld, zij krijgen goed geformuleerd voor zich waar het om gaat en wat in discussie is. Dit zal stellig meebrengen dat de discussies op de tien komende avonden uitgetild worden boven het anekdotische en dat de vragen wellicht meer dan voorheen direct de kern van de zaak raken.

Bovendien zal er meer tijd voor vragen(stellers) zijn, want de inleiding kan, nu de bezoekers dit speciale V.U.-blad op zak hebben, beduidend beknopter worden.

Dit brengt mij op een ander punt. Er is van de kant van de verontrusten wel kritiek op de opzet van de Kernvraagstukken-avonden geuit (en men heeft zelfs „tegen-avonden” georganiseerd): de keus van de sprekers zou eenzijdig geweest zijn en er zou te weinig gelegenheid gegeven zijn om vragen te stellen. De heer Faber wil deze kritiek meteen ontzenuwen. Wat de keus van de sprekers betreft: men had vragen over en omtrent bepaalde personen, met die personen wilde men wel eens nader kennis maken en omgekeerd kregen die personen gelegenheid hun visie toe te lichten. De Kernvraagstukken-bijeenkomsten waren niet bedoeld als debat-avonden: professor X contra professor Y of zo iets. Het waren duidelijk voorlichtingsavonden, het ging er om inzicht te geven in wat de ander beweegt.

Bovendien, zo springt de heer Rudolphi in, gaat het bezwaar van te weinig ruimte voor vragenstellen evenmin op. Allicht dat op dergelijke avon-

den, die tenslotte maar een paar uur kunnen duren, geen enkel onderwerp uitputtend behandeld kan worden. Maar als men op een avond, die uitgeschreven is om over de nieuwere theologie te praten, hele verhalen gaat houden over de politieke keus van een docent in een andere faculteit, dan staat men zacht gezegd zichzelf toch in de weg als vragensteller.

Zoals gezegd kan er op de komende vergaderingen (nog) meer gelegenheid zijn voor discussie. Ook wil men bij de nieuwe reeks avonden méér hoogleraren betrekken. Om twee redenen: in de eerste plaats omdat het vrijwel ondoenlijk is dat van maar een paar mensen zoveel tijd en zoveel inspanning gevraagd wordt en voorts opdat voorkomen wordt dat de problemen aan bepaalde professoren „opgehangen” worden: anders vergeet men dat niet die of die hoogleraar, maar de hele universiteit in het geding is.

De heer Faber komt nog even terug op die kwestie van de voorlichting. Het werk van de afdeling Landelijke Organisatie der vereniging, waarvan hij het hoofd is, was vroeger vooral geconcentreerd op het werven van fondsen. Tegenwoordig ligt het accent veel meer op de voorlichting. Dit heeft tot gevolg dat de werkzaamheden van de Landelijke Organisatie beduidend zijn toegenomen. Vandaar dat de heer Rudolphi, het plaatsvervangend hoofd van de afdeling, nu speciaal belast is met deze voorlichting en vandaar dat hij, samen met de heer Faber die ooit eens aan de wieg van de nu al zo geslaagde actie Kernvraagstukken heeft gestaan, over wat komen gaat zijn licht werpt.

Er gaat nog iets komen, nl. een ander V.U.-blad. Dat wil zeggen: het uiterlijk en de „aanpak” van het V.U.-blad wordt anders. De heer Faber formuleert het zo: het V.U.-blaadje (want zo praten de meeste mensen er over) moet een V.U.-blad worden. De redactie wil proberen nog meer dan voorheen actuele vraagstukken waarmee de V.U. en de mensen van de V.U. te maken hebben, te behandelen en voorts is het de bedoeling dat het

V.U.-blad er royaler uit ziet. Over het jaarnummer hebben we het al gehad en dat is, omdat het dient als geestelijke bagage voor de tien aanstaande Kernvraagstukken-avonden, natuurlijk bijzonder actueel.

Ik ben dit verhaal begonnen in de trant van een streekroman. Ik zou ook zo kunnen eindigen: op een mistige novembermiddag verlieten drie heren een Amsterdams koffiehuis. Druk pratend bleven zij nog even op het trottoir bij elkaar staan. Langs hen heen jachtte het verkeer... enz. Maar het zal inmiddels duidelijk geweest zijn dat het V.U.-blad wel andere dingen aan het hoofd heeft.

En dat moet ook!

A.J.K.